

5. Великоречанін П. О. Особливості здійснення політичних прав особами з множинним громадянством. *Актуальні проблеми держави і права: зб. наук. праць*. 2011. Вип. 61. С. 257–264.

6. Гринь О.Д. Правове регулювання інституту громадянства в Україні. URL: <http://dspace.onu.edu.ua:8080/jspui/bitstream/123456789/6316/1/10-26.pdf>

7. Шаповал В. М. Конституційне право зарубіжних країн: підручник. Київ: Юрінком Інтер, 2006. 496 с.

8. Про громадянство України: зміни до Закону України. URL: http://nbuviar.gov.ua/index.php?option=com_content&view=article&id=2831:zmini-do-zakonu-ukrajini-pro-gromadyanstvo-ukrajini-2&catid=71&Itemid=382

МІЖНАРОДНІ СТАНДАРТИ ПРАВ ЛЮДИНИ: ПРОБЛЕМИ ЇХ ВПРОВАДЖЕННЯ В УКРАЇНІ

Кубишин І.І. здобувач ступеня вищої освіти бакалавра 2 курсу Навчально-наукового інституту № 3, Національної академії внутрішніх справ

Науковий керівник: старший викладач кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук **Сьох К. Я.**

Поточні події в Україні, пов'язані з соціальними та економічними проблемами, веденням війни та змінами в Конституції, вивели нашу судову систему на новий етап, який вимагає подолати складні аспекти правової системи та практики українських судів у сфері захисту прав людини. Ситуація, що знаходиться на території Донбасу, змушує нас шукати відповідні шляхи запобігання порушенням природним (основним) правам людини і, звичайно, права, як першого, так і другого поколінь. Це питання є досить актуальне останніми роками.

Як їх можна вдосконалити? Чи є кращі способи впровадження стандартів прав людини для виконання обов'язків та функцій держави?

Перша відповідь пов'язана з необхідністю та обов'язком захищати права людини відповідно до національних та міжнародно-правових норм чи стандартів, але на території, яку контролює уряд України в межах українських кордонів та правової системи. Друга відповідь пояснюється неможливістю реалізувати вищезазначені принципи через не контрольованість територій Автономної Республіки Крим, міста Севастополя, Луганської та Донецької областей. Це не називається "колізія в законодавстві", яку нелегко вирішити за короткий проміжок часу. Але повинні бути знайдені всі можливості захисту прав людини не лише на території України, яка контролюється урядом, а й тих мешканців, які постійно проживають на захоплених землях.

Україна на законодавчому рівні чітко окреслює всі види прав людини і громадянина, які передбачені міжнародними стандартами та повністю відповідає цим стандартам.

Перш ніж ми почнемо аналізувати основні проблеми, необхідно вказати на головне визначення «права людини», яке може бути визначено, як моральні принципи або норми, що описують певні стандарти поведінки людини, і

регулярно захищаються, як законні права внутрішньодержавного і міжнародного права. Права людини увійшли до міжнародного права, коли був підписаний Статут ООН 26 червня 1945 року в Сан-Франциско.

Статут ООН був прийнятий після Другої світової війни для об'єднання міжнародної співпраці задля сприяння загального дотримання прав людини та основних свобод, як основна мета ООН. Україна, як одна із держав-засновниць ООН, відповідно до ст. 55 Статуту ООН взяли на себе ці зобов'язання [2].

Для досягнення поставленої мети Генеральна Асамблея ООН 10 грудня 1948 року прийняла Загальну декларацію прав людини, в якій вперше в історії були занесені основні права та свободи людини [3].

На підставі Загальної декларації та прийнятої під егідою ООН Міжнародний пакт про економічні, соціальні та культурні права (1966) [4], та Міжнародний пакт про громадянські та політичні права (1966) [5], були ратифіковані Україною у 1973 році.

Під міжнародними стандартами прав людини слід розуміти систему норм права (матеріальних та процесуальних, технологічних / інженерних) та нормативно-правових вимог, що мають різну юридичну силу (обов'язковість, рекомендація), які узагальнюють накопичений міжнародний досвід юридичної практики регулювання суспільних відносин у галузі прав людини, їх реалізація та захист для забезпечення їх однакового розуміння та застосування.

Одним з найважливіших стандартів захисту прав людини є Європейська конвенція про права людини (формально Конвенція про захист прав людини та основних свобод). Це міжнародний договір про захист прав людини та основних свобод у Європі. Конвенція, складена в 1950 році новоствореною тоді Радою Європи, конвенція набула чинності 3 вересня 1953 року [1].

Як вже було сказано вище, в 1997 році Україна стала членом Європейської конвенції про захист прав людини та основних свобод. Серед інших важливих договорів з прав людини, ратифікованих Україною, є: Конвенція про права дитини (ратифікована в 1991 р.); Конвенція проти катувань та інших жорстоких, нелюдських або таких, що принижують гідність, видів поводження і покарання (ратифікована в 1987 р.); Європейська конвенція про запобігання катуванням чи нелюдському або такому, що принижує гідність, поводженню чи покаранню (ратифікована у 1997 р.); Європейська конвенція про здійснення прав дітей (ратифікована у 2006 р.); Конвенція Ради Європи про заходи щодо протидії торгівлі людьми (ратифікована у 2010 р.); Конвенція Ради Європи про запобігання насильству стосовно жінок і домашньому насильству та боротьбу з цими явищами (підписана в 2011 р., Не ратифікована).

Необхідно зазначити, що існують універсальний та регіональний рівні стандартів. Країни все більше зазнають тиску захищати права людини та громадян у тих аспектах, що стали глобальними нормами, визнаними Організацією Об'єднаних Націй (ООН). Відповідно до норм, окремі держави повинні захищати своє населення від геноциду, військових злочинів, етнічних чисток та злочинів проти людства. Це означає, наприклад, що держава повинна мати незалежну судову владу з неупередженою та ефективною службою поліції, забезпечувати підзвітність уряду перед людьми та ефективну участь громадян у управлінні країною.

Аналіз ефективних умов реалізації міжнародних стандартів прав людини на рівні правоохоронних органів показує, що серед основних проблем, які існують в Україні в цій галузі, можна назвати відсутність сформованої судової практики з прав людини в судах загальної юрисдикції та спеціалізованих судах.

Серед нинішніх викликів та проблем є й такі, які відображені у Заяві Верховної Ради України "Про дерогацію України від певних зобов'язань, визначених Міжнародним пактом про громадянські та політичні права та Конвенцією про захист Права людини та основні свободи". У заяві стверджується, що Україна інформує Генерального секретаря Організації Об'єднаних Націй та Генерального секретаря Ради Європи про стан ситуації з безпекою в Донецькій та Луганській областях та про зміну території, на яку поширюється відступ від зобов'язань України відповідно до Міжнародного пакту про громадянські та політичні права та Європейської конвенції про права людини та основні свободи. [6].

Як зазначається у вищезгаданій заяві, країна-окупант несе відповідальність за дотримання та захист прав людини на зазначених територіях, як в рамках міжнародного гуманітарного права, так і міжнародного права прав людини. Це означає, що в Україні неможливо реалізувати захист прав людини, особливо відповідно до пункту 3 статті 2 та статей 9, 12, 14, 17 Міжнародного пакту про громадянські та політичні права та статей 5, 6, 8 та 13 Європейської конвенції про права людини.

Більше того, повна відповідальність за права людини та забезпечення відповідних міжнародних договорів на анексованій та тимчасово окупованій території України покладається на Російську Федерацію. Щодо переселенців з окупованих територій, вони мають більше можливостей захищатись у межах своїх прав, так як вони можуть реалізувати їх у рамках законодавства України та можуть подати позов до Європейського суду з прав людини, але вони все ще мають багато обмежень на практиці.

Необхідно також згадати проблеми впровадження міжнародних стандартів прав людини на підконтрольній території України. Вони пов'язані з відсутністю незалежності судової влади [7]; Люстраційна політика щодо невинних людей, але не використовуючи її до тих, хто звик порушувати права людини під час попереднього політичного режиму, корупцію у всіх сферах людської діяльності та порушення економічних та культурних прав людини. Реформи судової системи та сектору безпеки не гарантують швидкого прийняття всіх елементів, які, як передбачається, відповідають європейському порядку.

Висновок. Отже, вищезазначені аспекти натякають на необхідність дуже глибокої імплементації європейських стандартів у сфері правозахисної практики в Україні, щоб уникнути проблем, які ми маємо в нашій ситуації з нероздільною територією, але відокремленою через війну.

Щодо вирішення проблем, пов'язаних із захистом прав людини, громадяни, які перебували на захопленій території, насамперед обмеження повинні бути принципово усунені фінансово. Лише в випадку коли особа усвідомлює і впевнена, що у неї є всі умови для життя, нова робота та відповідна зарплата, є можливості реалізувати всі свої права людини відповідно до європейських стандартів. Таким чином, тимчасово переміщені громадяни

можуть бути захищені в межах законодавства України та без вищезазначених обмежень (Заява Верховної Ради України "Про дерогацію України від певних зобов'язань, визначених Міжнародним пактом про громадянські та політичні права та Європейська конвенція »).

Список використаних джерел:

1. Конвенція про захист прав людини і основоположних свобод. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
2. Статут Організації Об'єднаних Націй і Статут Міжнародного Суду. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
3. Загальна декларація прав людини – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
4. Міжнародний пакт про економічні, соціальні і культурні права. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
5. Міжнародний пакт про громадянські і політичні права. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
6. Постанова Верховної Ради України «Про Заяву Верховної Ради України «Про відступ України від окремих зобов'язань, визначених Міжнародним пактом про громадянські і політичні права та Конвенцією про захист прав людини і основоположних свобод» від 21.05.2015. – Режим доступу: <https://zakon.rada.gov.ua>
7. Report on the human rights situation in Ukraine from 16 May to 15 August 2019 17 September 2019 [59 пункт] – Режим доступу: <https://www.ohchr.org/Documents/Countries/UA/ReportUkraine16May-15Aug2019-UA.pdf>

ОСОБЛИВОСТІ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НЕПОРУШНОСТІ ПРАВА ПРИВАТНОЇ ВЛАСНОСТІ В УКРАЇНІ: КОНСТИТУЦІЙНО-ПРАВОВИЙ АСПЕКТ

Кулик Т.О., доцент кафедри конституційного права та прав людини Національної академії внутрішніх справ, кандидат юридичних наук

Ст. 41 Конституції України [1] закріплює принцип непорушності права приватної власності. Зокрема, Основним Законом встановлено, що кожен має право володіти, користуватися і розпоряджатися своєю власністю, результатами своєї інтелектуальної, творчої діяльності, ніхто не може бути протиправно позбавлений права власності. Право приватної власності є непорушним.

Оскільки мова йде про особисте цивільне право особи, то Цивільний кодекс України у ст. 316 визначає, що правом власності є право особи на річ (майно), яке вона здійснює відповідно до закону за своєю волею, незалежно від волі інших осіб. Ст. 317 ЦК України розкриває зміст цього права, тобто власникові належать права володіння, користування та розпоряджання своїм майном. На зміст права власності не впливають місце проживання власника та місцезнаходження майна [2]. Ч. 1 ст. 321 ЦК України встановлює, що право